

har ikke optaget Forslaget herom, men det er jo Sædet til Hinder for at revidere Loven uden en saadan Bestemmelse, saa det antager jeg ikke skal lægge Lovforslaget noget Hindring i Veien.

Schlegel: Jeg skal tillade mig at udtale en Tale til den høitærede Minister for de Indrømmelser, han har gjort med Hensyn til Lovforslaget i Overensstemmelse med en Del af de Dissiter, der ere fremkomne, dels fra hele Udvalgets Side, dels ogsaa fra min Side, og jeg vil derfor kun tale om et Par Dissenspunkter, der endnu ere tilstede.

Det ene Punkt er det, der blev berørt af den sidste ærede Tale, at vi have forlangt, at Bedkommende for at kunne komme ind under Ulykkesforsikringslovens Bestemmelser skal være Medlem af en anerkendt Sygekasse. Jeg kan tilbøielig slutte mig til de Udtalelser, der fremkom herom fra den sidste ærede Tale, men jeg har dog ogsaa et Par andre Bemærkninger derom at gøre. Det er maaske de Herrer bekendt, at oprindeligt da Ulykkesforsikringsloven kom frem i Tydskland — og dette Lovforslag er jo tilbøielig en Efterligning af den thyste Ulykkesforsikringslov — mødte den Bæmskælighed hos den thyste Rigsdag, idet man blev opmærksom paa, at de største Udgifter fremkom ved den Sygdom, der fulgte efter Ulykkestilfældet. Det blev statistisk godgjort, at den langt overveiende Del af Udgifterne blev forårsaget derved. Det var derfor nødvendigt at gjennemgaa hele Loven, hvorfor den blev vist tilbage, og der blev anstillet nye Undersøgelser, hvoraf Resultatet blev, at det var umuligt at gjennemføre Loven i sin daværende Skikkelse, naar der ikke blev fastslaaet Tvangs-sygekasser; man vilde derved sørge for, at der for alle Arbejdere var Sygekasser, der tog sig af Arbejdernes Sygdom — ogsaa den, der hidrørte fra Ulykkestilfælde — i de første 13 Uger, hvorved man gjorde Lovgivningen om Sikringen overfor Ulykkestilfælde i høj Grad let. Nu har man her villet optage noget Lignende; men da vi ikke have Tvangs-sygekasser, men kun frivillige Sygekasser, er man kommen ind paa den Vej, som ogsaa her i det foreliggende Forslag er fulgt, at man siger, at i de første 26 Uger — det Tidrum, som Sygekasselovforslaget har fastslaaet — skal Ulykkesforsikringskassen intet Bidrag yde. Bedkommende maa støttes enten af den Sygekasse, som han er Medlem af, eller ogsaa af det almindelige Fattigvæsen, naar han nu allsaa ikke er Medlem af en Sygekasse, bliver Resultatet gjennemgaaende, at det skal være Fattigvæsenet, der understøtter ham i de første 26 Uger. Men det fore-

kommer mig, at det er en høist behøvelig Ordning, at han, naar han er kommen til Stade ved Arbeidet, i 26 Uger skal have Understøttelse som Fattiglem, og saa efter de 26 Ugers Forløb træder pludselig Ulykkesforsikrings-Anstalten til og hjælper ham ind over Resten, hvis han i det Hele taget kan hjælpes. Derfor foreskriver det mig, at det vilde være en langt naturligere Ordning at gjøre det til en Betingelse for Hjælp i det Hele, at han skal være Medlem af en anerkendt Sygekasse. Er han ikke det, faar han ingen Hjælp paa denne Maade; men saa mene vi ogsaa, at der derved kommer en yderligere Opfordring til alle Bedkommende om at gaa ind i Sygekasserne, thi kun derved kan man komme de saaa de Gode, der tilhødes dem, og da vi ville være for Sygekasserne ad Frivillighedens Vej, betragte vi ethvert Opmuntringsmiddel — og dette er et meget betydeligt Opmuntringsmiddel — som heldigt.

Det andet Dissenspunkt, der er imellem mig og det Lovforslag, der foreligger, er af en langt betydeligere Karakter. Det bestemmes i § 2, hvem der skal falde ind under Ulykkesforsikringsloven. De Herrer ville jo vide, at det har været underkastet mangfoldige Forhandlinger, Betæneligheder og Tvivl, hvad Grundlag der bør være for hele denne Hjælp, og den ærede Ordfører fremhævede ogsaa med Føje, hvilke Betæneligheder der her var til Stede. Jeg tror nok, at der er Mængde her i Salen, der mene, at Grundlaget for hele denne Hjælp er den naturlige humane Tanke, som enhver høderlig, velvillig eller hjertighedsfindet Arbejdsgiver nærer lige overfor sine Arbejdere, nemlig den, at naar Arbejderen kommer til Stade ved sit Arbejde, paahviler der Arbejdsgiveren i alt Fald en Nærhedsforpligtelse til at hjælpe. Derfra mener man at kunne gaa videre og sige, at saa skal han ogsaa have den juridiske Forpligtelse. Det er vistnok ikke uden Betænelighed, at man skal gaa ind paa den Nat Tankegang, thi man skal være meget varsom med at forandre Nærhedsforpligtelser til juridiske Forpligtelser; da man derved let kommer ind paa en helt forkert Vej. Man har derfor egentlig sagt, ikke villet acceptere den Tanke, der blev fremsat for. Man har haft andre Grunde og ment, at det Naturlige var, at det blev Produktionen, Arbejdet, der skulde bære denne Udgift, det hørte med til Produktionsomkostningerne at betale de Udgifter, der fremkomme ved de Ulykker, der foranlediges ved Arbejdet. Den Tanke ser ret tiltalende ud, og jeg skal ikke komme ind paa, at drøfte den endnu i Dag; der har været talt derom tidligere, og den er des-